

Η αντικαπιταλιστική επαναστατική Αριστερά πρέπει να πάρει μαζί της τους εργαζόμενους που θέλουν να αλλάξουν τα πράγματα, τις μαχόμενες δυνάμεις που συνειδητοποιούν το βάθος της σύγκρουσης και να δώσει την μάχη. Να συνδέσει πιο πειστικά τους στόχους και τις διεκδικήσεις του κινήματος, τους στόχους για την επιβίωση του λαού, για τα δημοκρατικά του δικαιώματα ενάντια στο κράτος έκτακτης ανάγκης με το γενικότερο πρόγραμμα αντικαπιταλιστικής ανατροπής της επίθεσης.

του **Αντώνη Δραγανίγου**

Ανάγκη υπέρβασης
του κατακερματισμού

ΜΕΤΩΠΙΚΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ

Το θέμα της μετωπικής πολιτικής έχει αποτελέσει ιστορικά πεδίο μεγάλων αντιπαραθέσεων στο κομμουνιστικό κίνημα. Όχι τυχαία.

Συνήθως η μετωπική πολιτική έγινε το όχημα «δεξιών μετατοπίσεων» κάτω από το γενικό σχήμα, «έχουμε ένα επαναστατικό κόμμα που λέει τα πάντα» (επανάσταση κομμουνισμό κλπ) και μια πολιτική συμμαχιών για το «πολιτικά εφικτό τη περίοδο». Αποτέλεσε επίσης σημείο σφοδρής αντιπαράθεσης των επαναστατών με το ρεύμα του αριστερισμού (καμιά συμμαχία, κανένας συμβιβασμός κλπ)

Εντούτοις συνεχίζει να απασχολεί τι αδύναμες επαναστατικές απόπειρες του καιρού μας για λογούς αντικειμενικούς.

Η ανάγκη υπέρβασης του κατακερματισμού της εργατικής τάξης, η συμμαχία της εργατικής τάξης με τα μη προλεταριακά στρώματα, η διαδικασία κοινής δράσης και μετασχηματισμού των ρευμάτων που διαφοροποιούνται από το ρεφορμισμό και προσέγγισης του αντικαπιταλιστικού μετώπου είναι οι αιτίες που κάνουν το ζήτημα αυτό διαρκώς επίκαιρο.

Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ έχει απαντήσει σε αυτές τις αναγκαιότητες μέσα από την οικοδόμηση του αγωνιστικού μετώπου ρήξης ανατροπής το κοινωνικό πεδίο και του αντικαπιταλιστικού μετώπου στο πολιτικό. Έχει προτείνει από την διαδικασία της Β Συνδιάσκεψης την διαδικασία της μετωπικής συμπόρευσης σαν δρόμο συγκέντρωσης των δυνάμεων για το αντικαπιταλιστικό μέτωπο.

Το ζήτημα είναι θεμελιακό. Σε μια εποχή ανακατατάξεων πως μπορεί μια επαναστατική δύναμη να επικοινωνήσει και να μετασχηματίσει τα ρεύματα που διαφοροποιούνται από τον ρεφορμισμό της διαχείρισης της κυρίαρχης πολιτικής;

Η μετωπική συμπόρευση άνοιξε σαν ζήτημα στην Β' Συνδιάσκεψη της ΑΝΤΑΡΣΥΑ.

Σαν προοπτική εντάσσεται στο αντικαπιταλιστικό μέτωπο-πόλο: Λέγαμε στην πολιτική απόφαση.

«Επιδίωξη της ΑΝΤΑΡΣΥΑ είναι η συσπείρωση των ευρύτερων δυνατών δυνάμεων για τη δημιουργία ενός μαζικού πόλου – πολιτικού μετώπου της αντικαπιταλιστικής επαναστατικής Αριστεράς και των ευρύτερων δυνάμεων της ανατροπής, με την ηγεμονία του αντικαπιταλιστικού μεταβατικού προγράμματος...»

Παράλληλα η πολιτική απόφαση της Συνδιάσκεψης καθορίζει και τους δρόμους για την οικοδόμηση του αντικαπιταλιστικού μετώπου και τις δυνάμεις και τα ρεύματα στις οποίες απευθυνόμαστε. «Άμεσο βήμα σε αυτή την κατεύθυνση είναι η «μετωπική πολιτική συμπόρευση για την ανατροπή», η συμπόρευση των δυνάμεων της αντικαπιταλιστικής, αντι-ΕΕ, αντι-ιμπεριαλιστικής και ριζοσπαστικής Αριστεράς. Τέτοιες

δυνάμεις είναι πρώτα απ' όλα οι αγωνιστές και οι αγωνίστριες των κινημάτων, ο μαχόμενος κόσμος της Αριστεράς, οι «φυσικές πρωτοπορίες» που γεννιούνται μέσα στους ταξικούς αγώνες..οι αγωνιστές από την βάση της Αριστεράς, δυνάμεις που προσανατολίζονται στη ρήξη με την πολιτική του κεφαλαίου και της ΕΕ, με ταξική παρέμβαση στο εργατικό κίνημα.»

Αλλά φυσικά οι αποφάσεις δεν είναι ευαγγέλια αλλά οδηγός για δράση . Απαιτούν σε κάθε πολιτική φάση την συγκεκριμένη εφαρμογή τους.

Συνέχιση της μνημονιακής κόλασης ή αντικαπιταλιστική ανατροπή;

Ποιο είναι το κεντρικό διακύβευμα των επερχόμενων εκλογών; Που πρέπει να συγκεντρώσουμε την προσπάθεια μας; Εκεί που χτυπάνε τα σφυριά του αντίπαλου.

Πριν δυο βδομάδες έγραφε στο εντιτόριαλ του Βήματος ο Στ. Ψυχάρης: «το διακύβευμα των εκλογών είναι η σχέση μας με την Ευρώπη. Και τα δύο κόμματα που κυρίως διεκδικούν την εξουσία επιβεβαιώνουν με κάθε ευκαιρία τον ευρωπαϊκό προσανατολισμό τους...Η συνεννόηση για μια κοινή πολιτική της μετεκλογικής Ελλάδας είναι απαραίτητη..»

Και μια βδομάδα πριν στον ίδιο φάρο της αστικής πολιτικής ο «τεχνοκράτης» Γκίκας Χαρδούβελης ανέλαβε να μας θυμίσει με μια όχι και τόσο τεχνοκρατική γλώσσα ποιος κρατάει τα «κλειδιά των εξελίξεων».

«Ελπίζω να είναι σαφές, λέει σε μια απειλητική αποστροφή ο υπουργός – και το λέω προς πάσα κατεύθυνση – ότι η συμπεριφορά της ΕΚΤ αποτελεί κλειδί για την αποφυγή κλυδωνισμών και τη μετέπειτα οικονομική μας πορεία το 2015, ίσως το σημαντικότερο κλειδί. Διότι το κλειδί αυτό εύκολα και απότομα μπορεί να κλείσει τη χρηματοδότηση προς τις τράπεζες και έτσι να στραγγαλίσει την ελληνική οικονομία σε χρόνο dt. Εκτιμώ ότι η κατανόηση απλώς και μόνο αυτού του γεγονότος από όλο το φάσμα του πολιτικού μας συστήματος αρκεί για να αποκλείσει οποιαδήποτε διάθεση για πολιτικοοικονομικούς λεονταρισμούς».

Η αστική τάξη, αν μη τι άλλο, ξέρει να ιεραρχεί. Το ζήτημα δεν μπορεί να τεθεί πιο καθαρά: Είτε το λαϊκό και εργατικό κίνημα «παίρνει τα κλειδιά» από τον Ντράγκι και τον Στουρνάρα είτε συνεχίζεται η μνημονιακή βαρβαρότητα. Είτε σπάει το πλαίσιο της στυγνής επιτροπείας, της ΕΕ, του ΔΝΤ, είτε συνεχίζεται το πρόγραμμα. Τελικά είτε άμεσα μέτρα αντικαπιταλιστικής ανατροπής είτε συνέχιση της μνημονιακής κόλασης!. Τρίτος δρόμος δεν υπάρχει. Μέσα σε ένα πολύ μικρό χρονικό διάστημα τα ζητήματα εκείνα του αντικαπιταλιστικού προγράμματος που μερικές φορές φαντάζουν απόμακρα και «ιδεολογικά» θα αποκτήσουν μία δραματική επικαιρότητα. Θα μπορεί και θα πρέπει να γίνουν υπόθεση του πολιτικού αγώνα του εργατικού και λαϊκού κινήματος. Αυτό είναι το πολιτικό διακύβευμα και η διαχωριστική γραμμή της περιόδου.

Πράγματι πως θα μπορεί μια κυβέρνηση, ακόμα και αν θα ήθελε, να αντιμετωπίσει τον πιστωτικό εκβιασμό της ΕΚΤ, παρά μόνο με την αποχώρηση από την ευρωζώνη και το ευρώ και με την απειθαρχία – παραβίαση των συνθηκών της ΕΕ; Πως θα μπορούσε να αντιμετωπίσει την απειλή μαζικής εξόδου κεφαλαίων αν όχι με άμεση εθνικοποίηση των τραπεζών και με φραγμό στην κίνηση των κεφαλαίων; Πως θα μπορούσε να υλοποιήσει ένα στοιχειώδες πρόγραμμα ανακούφισης αν κουβαλάει στις πλάτες του λαού τα 15 δις ευρώ που πρέπει να πάνε το 2015 για το χρέος και να εξασφαλίζει κάθε χρόνο θηριώδη πλεονάσματα από τον προϋπολογισμό (της τάξης του 4-5% του ΑΕΠ, σύμφωνα με τις ευρωπαϊκές συνθήκες) χωρίς παύση πληρωμών και διαγραφή του χρέους; Και πως θα μπορούσε να καταγγείλει

μονομερώς τα μνημόνια και τις αποικιοκρατικές δανειακές συμβάσεις χωρίς μια γενικότερη ρήξη με την πολιτική του κεφαλαίου και της ΕΕ, όταν όλο σχεδόν το χρέος ανήκει πλέον τον «δημόσιο τομέα»;

Ο δικός μας μονόδρομος είναι ο αγώνας για την ανατροπή της ιστορικής επίθεσης του κεφαλαίου, που επιδιώκει να φορτώσει την ιστορική του κρίση του στην εργατική τάξη και τον λαό. Η πάλη για να σπάσει το «πλαίσιο» της βάρβαρης εκμετάλλευσης και της υποταγής στις αγορές, του κράτους έκτακτης ανάγκης, της επιτροπείας, της διαρκούς λεηλασίας μέσω χρέους, της ΕΕ και του ΝΑΤΟ. Για ένα συνολικά άλλο, αντικαπιταλιστικό δρόμο στην ελληνική κοινωνία. Για να αλλάξει η πολιτική και όχι ο διαχειριστής.

Ο ΣΥΡΙΖΑ αναζητά έναν «έντιμο συμβιβασμό με την Ευρώπη», τη στιγμή που έχει αποδεχθεί σε όλους τους τόνους ότι «τα κλειδιά θα είναι στα χέρια του κ. Ντράγκι». Υπόσχεται και δεσμεύεται ότι δεν θα κάνει «μονομερείς ενέργειες». Τι μένει τελικά σαν τακτική στο τέλος του δρόμου; Το παραμύθι της «διαπραγμάτευσης». «Εμείς θα διαπραγματευτούμε αλλιώς, γιατί διαπραγμάτευση ποτέ δεν έγινε», φωνάζει η ηγεσία του ΣΥΡΙΖΑ, τόσο πιο δυνατά όσο πιο αδύναμο είναι το πολιτικό της επιχείρημα. Αλλά η διαπραγμάτευση με εξασφαλισμένο από πριν ότι αποδέχεσαι το πλαίσιο των δανειστών οδηγεί κατευθείαν στην Κύπρο!

Το δίλημμα δεν είναι ανάμεσα σε μια «επαναστατική γραμμή» που προωθούν κάποιοι ξεροκέφαλοι και δογματικοί, την ώρα που ο λαός πεινάει, και την «ρεαλιστική λογική» που επιδιώκει να δώσει μια άμεση ανάσα, γιατί το πιο άμεσο ζήτημα, το πρώτο αγκάθι θα είναι η εφαρμογή ή όχι της συμφωνίας κυβέρνησης τρόικα, που αποτελεί προϋπόθεση για το πέρασμα στην «προληπτική πιστοληπτική γραμμή» κι την «ευστάθεια του τραπεζικού συστήματος». Η παραμονή εντός του πλαισίου της ευρωζώνης και της ΕΕ σημαίνει νέα μέτρα! Όχι ανάσχεση και ανάσα.

Η εκλογική του νίκη του ΣΥΡΙΖΑ, σύμφωνα με τα λόγια του Α.Τσίπρα στην Αυγή, «θα είναι η αρχή μιας μεγάλης εθνικής προσπάθειας για την κοινωνική σωτηρία και την ανασυγκρότηση του τόπου». Οι «εθνικές προσπάθειες», που επιζητούν συμμαχία με τις δυνάμεις του κεφαλαίου, την ώρα που ο καπιταλισμός μέσα στην κρίση του έχει σαν μοναδική διέξοδο το βάθεμα της εκμετάλλευσης μόνο στάχτη στα μάτια του κόσμου της δουλειάς μπορεί να ρίχνουν.. Η θα χάσει πλούτο, προνόμια και εξουσία το κεφάλαιο ή θα χάσουν εργαζόμενοι. Μέσα στην κρίση δεν μπορεί να είναι όλες οι τσέπες το ίδιο γεμάτες.

Παρά, λοιπόν, την αναπόφευκτη προεκλογική πόλωση, το σπέρμα της «εθνικής συνεννόησης» ήδη υπάρχει μέσα στην πολιτική του ΣΥΡΙΖΑ.

Από την πλευρά του το ΚΚΕ χαράζει την διαχωριστική γραμμή απέναντι στα «μονοπώλια, την ΕΕ, τον καπιταλιστικό δρόμο ανάπτυξης». Αναλύει γενικά σωστά τις -κραυγαλέες και από όλους ορατές- αντιφάσεις του ΣΥΡΙΖΑ. Και καταλήγει σε αδιέξοδο ακριβώς γιατί κάνει πίσω στο πιο κρίσιμο ζήτημα της περιόδου, δηλαδή στην αναγκαιότητα και τη δυνατότητα να ξεδιπλωθούν σήμερα μέτρα αντικαπιταλιστικής ανατροπής, κάνει πίσω στην ανάγκη οι στόχοι του προγράμματος αυτού να γίνουν υπόθεση του πολιτικού αγώνα των εργαζόμενων.

Συνεχίζοντας την άγονη κριτική για τον αντικαπιταλιστικό πρόγραμμα και τους στόχους του, συνεχίζοντας να θεωρεί ότι οι στόχοι αυτοί παραπέμπονται στην λαϊκή εξουσία και κυρίως συνεχίζοντας να θεωρεί αρνητική την προοπτική εξόδου από την ευρωζώνη και την ΕΕ ενώ δεν έχει ανατραπεί ο «καπιταλιστικός δρόμος ανάπτυξης» υποχωρεί στα πιο άμεσα και πιεστικά διλήμματα που η αστική τάξη βάζει στον λαό, την ώρα που ξεκινάει η νέα, ανώτερη φάση της μάχης.

Αντί να αντιμετωπίσει το ΚΚΕ την ρήξη και την έξοδο από την ευρωζώνη/ΕΕ και τους άλλους στόχους του αντικαπιταλιστικού προγράμματος υπό το βάρος του λαϊκού κινήματος σαν απόλυτα αναγκαίους στόχους / κρίκους που η πάλη για αυτούς μπορεί να ξεδιπλώσει την συνολική αντιπαράθεση με το κεφάλαιο και τον ιμπεριαλισμό, αρνείται την επικαιρότητά τους στο όνομα της λαϊκής εξουσίας.. Αρνείται την «αφετηρία» στο όνομα του τέλους του δρόμου..

Η αντικαπιταλιστική επαναστατική Αριστερά πρέπει να πάρει μαζί της τους εργαζόμενους που θέλουν να αλλάξουν τα πράγματα, τις μαχόμενες δυνάμεις που συνειδητοποιούν το βάθος της σύγκρουσης και να δώσει την μάχη. Να συνδέσει πιο πειστικά τους στόχους και τις διεκδικήσεις του κινήματος, τους στόχους για την επιβίωση του λαού, για τα δημοκρατικά του δικαιώματα ενάντια στο κράτος έκτακτης ανάγκης με το γενικότερο πρόγραμμα αντικαπιταλιστικής ανατροπής της επίθεσης. Να το κάνει υπόθεση του πολιτικού αγώνα του εργατικού και λαϊκού κινήματος.

Η αντικαπιταλιστική Αριστερά έχει παράλληλα την υποχρέωση να απευθύνει ένα πλατύ κάλεσμα για πολιτική συνεργασία όλων όσων συμφωνούν με αυτή την κατεύθυνση. Κάθε δύναμη, αγωνιστής και ρεύμα που συμμερίζεται τον αγώνα για την ανατροπή, που κατανοεί την θύελλα που πλησιάζει, που διαχωρίζεται από την πολιτική πρόταση της διαχείρισης της καπιταλιστικής κρίσης εντός ευρωζώνης και ΕΕ πρέπει να συστρατευθεί σε αυτή την κατεύθυνση. Με άλλα λόγια όλοι κρινόμαστε σήμερα από τη συμβολή του αγώνα για την αντικαπιταλιστική ανατροπή της επίθεσης και γενικά και στις επερχόμενες εκλογές.

Σημαντικό βήμα

η πολιτική συνεργασία

ΠΡΟΟΠΤΙΚΗ ΑΝΑΤΡΟΠΗΣ

Αυτό ήταν το περιεχόμενο του πολιτικού καλέσματος της ΑΝΤΑΡΣΥΑ. Με βάση αυτό το πλαίσιο και τις αποφάσεις των οργάνων της απευθύνθηκε στην Μετωπική Αριστερή Συμπόρευση, το ΕΕΚ, την ΟΚΔΕ και το ΚΚΕ(Μ-Λ).

Από τις δυνάμεις αυτές συμφωνία πάνω στην πολιτική κατεύθυνση της συνεργασίας υπήρξε με τις δυνάμεις της Μ.Α.Σ. . Οι άλλες δυνάμεις αρνήθηκαν η κάθε μια για διαφορετικούς λόγους. Σημαντικό είναι το γεγονός ότι σύντροφοι από τον «Σύλλογο Κορδάτο» παρακολουθούν με θετικό πνεύμα την συγκεκριμένη διεργασία.

Η πολιτική αυτή συμφωνία είναι σημαντική. Δείχνει ότι μέσα σε συνθήκες ακραίας πολιτικής πόλωσης, με την κυβερνητική προοπτική του ρεφορμιστικού πόλου προ των πυλών υπάρχουν δυνάμεις που θέλουν να συμβάλλουν στον αγώνα για την ανατροπή και συνεργάζονται με την ΑΝΤΑΡΣΥΑ σε αυτή την κατεύθυνση.

Το πρόγραμμα που συμφωνήθηκε περιλαμβάνει όλους τους κρίσιμους πολιτικούς κόμβους που προτάθηκαν από την ΑΝΤΑΡΣΥΑ (εθνικοποιήσεις, διαγραφή του χρέους, έξοδο από ευρωζώνη/ΕΕ, νομιμοποίηση όλων των μεταναστών κλπ). Αναδεικνύεται ο ρόλος του ταξικά ανασυγκροτημένου κινήματος στην πάλη για την επιβολή του. Διαχωρίζεται από λογικές διαχείρισης εντός της ΕΕ και καπιταλισμού και τέλος εντάσσεται στην συνολική προοπτική της «ανατροπής του καπιταλισμού» και μιας σύγχρονης σοσιαλιστικής προοπτικής.

Είναι λοιπόν πραγματικά απορίας άξιον πως υποστηρίζεται από ορισμένες δυνάμεις ότι το πλαίσιο της συνεργασίας δεν είναι «υπό την ηγεμονία του αντικαπιταλιστικού μεταβατικού προγράμματος» και αποτελεί «δεξιά μετατόπιση της ΑΝΤΑΡΣΥΑ», όταν, αντίθετα το πλαίσιο αυτό είναι αυτούσιοι οι στόχοι του αντικαπιταλιστικού προγράμματος και οι αναγκαίες πολιτικές οριοθετήσεις!

Η προβολή των διαφορετικών απόψεων που έχουν ορισμένες από τις δυνάμεις που απευθυνθήκαμε δεν συνιστά επιχείρημα. Το ότι οι δυνάμεις αυτές (όλες) έχουν διαφορετική αντίληψη για την πολιτική και το μέτωπο που απαιτεί η εποχή μας το ξέραμε! Για αυτό και δεν πρότεινε η ΑΝΤΑΡΣΥΑ ένα «άλλο μέτωπο», αλλά μια πολιτική συνεργασία στην βάση τους αναγκαίου προγράμματος για την περίοδο. Προς τι λοιπόν προβάλλεται το φόβητρο της «διάχυσης της ΑΝΤΑΡΣΥΑ σε ένα άλλο μέτωπο»;

Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ δεν θα κινηθεί στο δίπολο «διάχυση σε ένα άλλο μέτωπο» ή «καταστροφικός σεχταρισμός απέναντι στις διαφοροποιήσεις» για την οικοδόμηση του αντικαπιταλιστικού μετώπου. Γιατί τότε πρέπει να δεχτεί κανείς ότι δεν πρέπει να απευθύνεται σε άλλες δυνάμεις, καταργείται κάθε πολιτική συμμαχιών. Η «πολύτιμη αυτοτέλεια» ενός πολιτικού χώρου επιβεβαιώνεται από και από την ικανότητα του να ενώνει στην κατεύθυνση της πολιτικής του, χώρια από το περιεχόμενό της, και την συμμετοχή της στην πάλη, που είναι πάντοτε το κύρια, και πρέπει να κατοχυρώνεται και απέναντι στους συμμάχους της. ..

Η περίοδος που μπαίνουμε είναι περίοδος ανακατατάξεων. Όλο και νέες δυνάμεις θα διαφοροποιούνται από τα ρεφορμιστικά σχέδια και θα αναζητούν τους δικούς τους δρόμους για το «αντικαπιταλιστικό εργατικό μέτωπο» της εποχής μας. Οι δυνάμεις αυτές έχουν τις δικές τους διαδρομές, ιδεολογικές αφετηρίες, όρια και ιεραρχήσεις. Η αντικαπιταλιστική αριστερά είναι υποχρεωμένη αν θέλει να είναι επαναστατική, αν θέλει να αλλάξει τον συσχετισμό δύναμης, να βρίσκει κάθε φορά του κατάλληλους δρόμους επικοινωνίας, κοινής δράσης, διαλόγου, πολιτικής συνεργασίας με τις δυνάμεις αυτές για τον συνολικό μετασχηματισμό τους- και τον δικό μας- στο αντικαπιταλιστικό μέτωπο που απαιτεί η εποχή μας. Η αφόρητη υπεροψία που εκφράζεται από ορισμένες πλευρές της ΑΝΤΑΡΣΥΑ απέναντι σε κάθε διαφοροποίηση (αντιστρόφως ανάλογος άλλωστε με τις κάθε είδους συμμαχίες που οικοδομούν στην δική του πρακτική) παραπέμπει περισσότερο σε μια ΑΝΤΑΡΣΥΑ στεγνό εκλογικό μηχανισμό για κομματική ζύμωση, παρά σε ένα ζωντανό και αναπτυσσόμενο χώρο.

Η μάχη που έχουμε να δώσουμε είναι τιτάνια και με αβέβαια αποτελέσματα. Είναι κριτήριο για αυτούς που σήμερα την δίνουν μαζί μας.

Απαντήσεις κατώτερες των προσδοκιών μας

Η ΣΤΑΣΗ ΤΩΝ ΑΛΛΩΝ ΔΥΝΑΜΕΩΝ ΤΗΣ ΕΚΤΟΣ ΤΩΝ ΤΕΙΧΩΝ ΑΡΙΣΤΕΡΑΣ

Η απάντηση των άλλων δυνάμεων της αντικαπιταλιστικής / επαναστατικής Αριστεράς στις οποίες απευθύνθηκε η ΑΝΤΑΡΣΥΑ ήταν κατώτερη από τις προσδοκίες μας.

Με τους συντρόφους της ΟΚΔΕ ξέρουμε από καιρό ότι υπάρχει πλήρης σχεδόν συμφωνία στο πρόγραμμα και άλλα βασικά φυσιογνωμικά στοιχεία. Όμως η πρόταση της «κομματικής οικοδόμησης» και η αντιπαράθεση «κομματικής οικοδόμησης μετώπου» δεν τους επιτρέπει να συμβάλλουν θετικά σε ένα ισχυρό μαζικό αντικαπιταλιστικό μέτωπο. Αγνοούν (όπως και ορισμένοι σύντροφοι προερχόμενοι από το ΚΚΕ) ότι η «προτεραιότητα του κόμματος» δεν είναι θέμα χρονικό και, ότι όπως έχει δείξει η εμπειρία τα κόμματα οικοδομούνται και μέσα από τα επιτυχημένα και με επαναστατικό προσανατολισμό μέτωπα (βλ σχέση ΚΚΕ, ΕΑΜ).

Το ΕΕΚ αρνήθηκε την πρόταση της ΑΝΤΑΡΣΥΑ μέσα από μια απόφαση της Συνδιάσκεψης του, η οποία εκτός από το συγκεκριμένο αναδεικνύει σημαντικά προβλήματα για την πολιτική της σημαντικής αυτής δύναμης της επαναστατικής Αριστεράς. Η απόφασή αυτή έχει έντονη ροπή για μια πολιτική διορθωτική στην πορεία του ΣΥΡΙΖΑ. Γιατί τι άλλο από «διορθωτική» είναι μια πολιτική που καλεί «τις δυνάμεις μέσα στην εργατική τάξη, την νεολαία, την διανόηση που στηρίζουν ή επενδύουν τις ελπίδες τους στον ΣΥΡΙΖΑ να απαιτήσουν από την ηγεσία του! να έρθει σε ρήξη με την αστική τάξη, το πολιτικό της προσωπικό... με την πολιτική αποδοχής της “συνέχειας του Κράτους” και των συμφωνιών του με τον ιμπεριαλισμό, την αντιλαϊκή πολιτική προσαρμογής στον χρεοκοπημένο καπιταλισμό, την ΕΕ, το ΔΝΤ και το ΝΑΤΟ .!!!»

Η απόρριψη δε της πρότασης της ΑΝΤΑΡΣΥΑ έγινε με βάση το μέτωπο ενάντια στον «οικονομικό εθνικισμό», έστω με «αριστερό πρόσημο». Δυστυχώς στην λογική του ΕΕΚ ο «οικονομικός εθνικισμός» συνδέεται πολιτικά με την απόλυτη σύνδεση της εξόδου από ευρώζωνη/ΕΕ με την προοπτική των «Ενωμένων Σοσιαλιστικών Πολιτειών της Ευρώπης», θυμίζοντας την παραπομπή της στα αόριστο μέλλον που κάνει και το ΚΚΕ.

Τέλος το ΚΚΕ (Μ-Λ) στην απάντηση του κατηγορεί την ΑΝΤΑΡΣΥΑ ότι η πρόταση της δεν έχει «ίχνος σεβασμού στις δυνάμεις που απευθύνεται, χωρίς να κατανοεί τη σοβαρότητα της περιόδου» και κινείται με «μοναδικό γνώμονα την εκλογική επιβίωση», το δε « προαποφασισμένο μεταβατικό πρόγραμμα» την οδηγεί σε «παραπληρωματική σχέση με τον ΣΥΡΙΖΑ».

Μάλλον άλλων είναι το άγχος της εκλογικής επιβίωσης που οδηγεί σε αυτή την ασυνήθιστη αμετροέπεια!

Πηγη: **prin.gr**